

Opinia Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 16 maja 2017 r. – Komisja Europejska**(Opinia 2/15) ⁽¹⁾**

(Opinia wydana na podstawie art. 218 ust. 11 TFUE — Umowa o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Singapuru — Umowa handlowa „nowej generacji” wynegocjowana po wejściu w życie traktatów UE i FUE — Kompetencja do zawarcia umowy — Artykuł 3 ust. 1 lit. e) TFUE — Wspólna polityka handlowa — Artykuł 207 ust. 1 TFUE — Handel towarami i usługami — Bezpośrednie inwestycje zagraniczne — Zamówienia publiczne — Handlowe aspekty własności intelektualnej — Konkurencja — Handel z państwami trzecimi i zrównoważony rozwój — Ochrona socjalna pracowników — Ochrona środowiska — Artykuł 207 ust. 5 TFUE — Usługi w dziedzinie transportu — Artykuł 3 ust. 2 TFUE — Umowa międzynarodowa mogąca wpływać na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres — Akty prawa wtórnego Unii obowiązujące w dziedzinie swobodnego świadczenia usług w dziedzinie transportu — Inwestycje zagraniczne inne, niż bezpośrednie — Artykuł 216 TFUE — Umowa konieczna do celów realizacji jednego z celów traktatu — Swobodny przepływ kapitału i płatności między państwami członkowskimi a państwami trzecimi — Następowanie po sobie umów dotyczących inwestycji — Zastąpienie umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a Republiką Singapuru — Postanowienia instytucjonalne umowy — Rozstrzygnięcie sporów między inwestorami a państwami — Rozstrzygnięcie sporów między stronami)

(2017/C 239/03)

Język postępowania: wszystkie języki urzędowe

Strona przedstawiająca wniosek

Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Wölker, B. De Meester, R. Vidal-Puig i M. Kocjan, pełnomocnicy)

Sentencja

Przewidywana umowa o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Singapuru wchodzi w zakres wyłącznej kompetencji Unii, z wyjątkiem następujących postanowień, które należą do kompetencji dzielonych między Unią a państwami członkowskimi:

- postanowienia sekcji A (Ochrona inwestycji) rozdziału 9 (Inwestycje) w zakresie, w jakim odnoszą się one do inwestycji innych niż bezpośrednie między Unią a Republiką Singapuru;
- postanowienia sekcji B (Rozstrzygnięcie sporów między inwestorami a państwami) rozdziału 9 oraz
- postanowienia rozdziałów 1 (Cele i ogólne definicje), 14 (Przejrzystość), 15 (Rozstrzygnięcie sporów między stronami), 16 (Mechanizm mediacji) i 17 (Postanowienia instytucjonalne, ogólne i końcowe) owej umowy, o ile odnoszą się one do postanowień rozdziału 9 w zakresie, w jakim postanowienia owego rozdziału 9 należą do kompetencji dzielonych między Unią a państwami członkowskimi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z dnia 3.11.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – X/Ministerraad**(Sprawa C-68/15) ⁽¹⁾**

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Dyrektywa o spółkach dominujących i zależnych — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Wypłata dywidend — Pobranie podatku u źródła — Podwójne opodatkowanie — Fairness tax)

(2017/C 239/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Ministerraad

Sentencja

- 1) Swobodę przedsiębiorczości należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa podatkowego danego państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy których zarówno spółka niebędąca rezydentem prowadząca działalność gospodarczą w tym państwie członkowskim za pośrednictwem stałego zakładu, jak i spółka będąca rezydentem, w tym będąca rezydentem spółka zależna spółki niebędącej rezydentem, podlegają opodatkowaniu podatkiem takim jak *fairness tax*, jeżeli spółki te wypłacają dywidendy, które – ze względu na zastosowanie pewnych korzyści podatkowych przewidzianych przez krajowy system podatkowy – nie znajdują się w ich końcowym wyniku podlegającym opodatkowaniu, pod warunkiem że sposób określenia podstawy opodatkowania tym podatkiem nie prowadzi w rzeczywistości do traktowania owej spółki niebędącej rezydentem w sposób mniej korzystny niż spółki będącej rezydentem, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 5 dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom prawa podatkowego danego państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują podatek taki jak *fairness tax*, którego opodatkowaniu podlegają spółki niebędące rezydentami prowadzące działalność gospodarczą w tym państwie członkowskim za pośrednictwem stałego zakładu, a także spółki będące rezydentami, w tym będąca rezydentem spółka zależna spółki niebędącej rezydentem, jeżeli spółki te wypłacają dywidendy, które – ze względu na zastosowanie pewnych korzyści podatkowych przewidzianych przez krajowy system podatkowy – nie znajdują się w ich końcowym wyniku podlegającym opodatkowaniu.
- 3) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/96 w związku z art. 4 ust. 3 wskazanej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepis ów stoi na przeszkodzie krajowym przepisom prawa podatkowego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym w zakresie, w jakim te przepisy prawa podatkowego w sytuacji, w której zyski otrzymane przez spółkę dominującą od jej spółki zależnej są wypłacane przez tę spółkę dominującą po roku ich otrzymania, powodują opodatkowanie tych zysków podatkiem przekraczającym próg 5 % przewidziany we wspomnianym przepisie.

(¹) Dz.U. C 146 z 4.5.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 maja 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – H.C. Chavez-Vilchez i in./ Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank i in.

(Sprawa C-133/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuł 20 TFUE — Prawo pobytu w państwie członkowskim warunkujące dostęp do pomocy społecznej, a także do zasiłków rodzinnych — Obywatel państwa trzeciego sprawujący faktycznie na co dzień opiekę nad swym małoletnim dzieckiem będącym obywatelem tego państwa członkowskiego — Obowiązek wykazania przez obywatela państwa trzeciego niezdolności drugiego rodzica, będącego obywatelem wspomnianego państwa członkowskiego, do opiekowania się dzieckiem — Odmowa prawa pobytu, która może zmusić dziecko do opuszczenia terytorium państwa członkowskiego, a nawet terytorium Unii)

(2017/C 239/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep